

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 9516100198
Dátum vydania rozhodnutia: 13.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9516100198.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obžalovaného Q.M. a spol., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného Q.M. a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK- 1T/35/2016 z 11. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušuje sa rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/35/2016 z 11. mája 2021 v celom rozsahu a podľa § 324 Trestného poriadku s a zrušuje aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/35/2016 zo 4. júla 2017, v časti týkajúcej odsúdeného I.V..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaní

Q.M., nar. X. T. XXXX v C., trvale bytom H. XXX/XX, S., okres C., t. č. B. D.. XXX, XXX XX. D. I.V., nar. X. N. XXXX v C., trvale bytom G. XXX/XX, Y., okres C.

sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 112/14/1000 zo 16. decembra 2016, podľa ktorej sa mali dopustiť pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona tak, že

1. v C. na Y. ceste dňa 6. októbra 2014 v čase o 12.10 hod., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom D. R., ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. Q. S., ev. č. U., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2

ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaodokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu;

2. v C. na ulici T. U. dňa 17. októbra 2014 v čase o 15.17 hod., potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 20 ods. 1, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom C.O., nar. XX. I. XXXX, ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. Q. Q., ev. č. C., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaodokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu;

3. v C. na Y ceste dňa 17. októbra 2014 v čase o 17.48 hod., potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom I. W., nar. XX. Z. XXXX, ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. D. B., ev. č. H., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 20,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaodokumentovali v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú obžalovaní stíhaní.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa zamietá.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „súd I. stupňa, resp. prvostupňový súd“), sp. zn. PK- 1T/35/2016 z 11. mája 2021, bol obžalovaný Q.M. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že spoločne s obžalovaným I.V.

1. dňa 6. októbra 2014 v čase o 12.10 hod. v C. na Y ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom D. R., ktorý viedol motorové vozidlo zn. Q. S., ev. č. U., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaodokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu;

2. dňa 17. októbra 2014 v čase o 15.17 hod. v C. na D. ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 20 ods. 1, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom C.O., nar. XX. I. XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo zn. Q. Q., ev. č. C., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaodokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a

uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu, túto nevykázali ako sumu prijatú za priestupok vyriešený blokovou pokutou a v zázname zo služby vykázali priestupok ako vyriešený dohovorom;

3. dňa 17. októbra 2014 v čase o 17.48 hod. v C. na Y. ceste, potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom I. W., nar. XX. Z. XXXX, ktorý viedol motorové vozidlo zn. D. B., ev. č. H., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 20,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu.

Za to bol obžalovanému súdom I. stupňa uložený podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý mu bol podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad počas skúšobnej doby, ktorá mu bola podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určená na 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediálnym úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude zúčastniť sa hlavného pojednávania, v prvých dvoch rokoch skúšobnej doby v ďalšej trestnej veci korupcie a v ďalších troch rokoch skúšobnej doby v inej trestnej veci korupcie, v oboch prípadoch v rozsahu od otvorenia hlavného pojednávania až do vyhlásenia rozsudku.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený peňažný trest 300,-€ a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti - vykonávať službu v Policajnom zbore na dobu 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, ako aj prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“).

V písomnom odôvodnení odvolania, ktoré obžalovaný podal prostredníctvom obhajkyne uviedol, že odvolanie podáva voči výroku o vine, výroku o treste, ako aj voči konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzalo z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného zákona. Ide v poradí už o tretí rozsudok v tejto trestnej veci. V rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, súd I. stupňa ani v poradí treťom odsudzujúcim rozsudku, sa opätovne neriadil právnym názorom a záväznými pokynmi odvolacieho súdu. V konaní, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, naďalej pretrvali podstatné chyby a zostali porušené ustanovenia zákona, ktorými malo byť zabezpečené objasnenie veci a tým aj právo obhajoby a k týmto sa pridalo aj porušenie práva na rozhodovanie nestranným prokurátorom. Od počiatku konania je základným obhajobným tvrdením, že vznesené obvinenie a následne vedenie trestného stíhania voči nemu bolo nezákonné, pretože ho viedla Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „sekcia inšpekčnej služby“), ktorá nebola zriadená v súlade so zákonom, teda nebola oprávnená viesť vyšetrovania vo veci. K tejto podstatnej chybe pribudol aj ďalší dôvod odvolania a síce, že prokurátor konajúci v predmetnej veci sa svojou námietkou zaujatosti voči členom senátu 6T odvolacieho súdu pokúsil odňať obžalovanému dokonca právo na zákonného sudcu v odvolacom konaní.

Prvostupňový súd znovu, v rozpore so záväzným pokynom odvolacieho súdu, zotrval na svojom doterajšom stanovisku v otázke zákonnosti vyšetrovania sekciou inšpekčnej služby. Na podporu svojho

právneho názoru použil aj argumentáciu z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, PL. ÚS 29/2020 z 9. decembra 2020, hoci týmto uznesením bol návrh odmietnutý ako podaný zjavne neoprávnenou osobou. Ani na základe opätovne podaného návrhu o súlade právnych predpisov sa nepodarilo vyriešiť prejudiciálnu otázku týkajúcu sa sekcie inšpekčnej služby. Nestotožňuje sa s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý si prvostupňový súd osvojil. V návrhu je uvedené, že prvostupňový súd ho vypracoval na pokyn odvolacieho súdu, čo ale nevylučuje, že sa aj sám mohol domnievať o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky, čo dokazuje aj obsah samotného návrhu. V tejto súvislosti sa plne stotožňuje s odlišným stanoviskom sudcu Petra Straku, podľa ktorého mal Ústavný súd Slovenskej republiky prijať vec na ďalšie konanie a meritórne rozhodnúť. Poukázal na jeho právny názor, ktorý použil ako súčasť obhajobných námietok (poukázal iba na dôvody prečo malo byť podanie prvostupňového súdu prijaté na ďalšie konanie na str. 17-18 odvolania). Prvostupňový súd si v danej problematike sám protirečí, ak v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom prezentoval potrebu preskúmania právnych predpisov z hľadiska ich ústavnosti a na druhej strane, odsudzujúci rozsudok odôvodnil nie v súlade s týmto návrhom.

Prvostupňový súd rozsudok odôvodnil zjednocujúcim stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Tpj 62/2015 z 9. septembra 2015. Podľa jeho názoru však žiadne stanovisko nemôže nahrádzať zákon, naviac toto stanovisko nebolo prijaté jednomyselne a naopak, na základe menšinového názoru došlo k zákonnej úprave, ktorá odstránila nejednotu v názoroch na túto problematiku, avšak na neho z hľadiska času, kedy k tejto zákonnej úprave došlo, už spätne nedopadá. Zákonodarný zbor až následne zákonom č. 6/2019 Z. z. (účinný od 1. februára 2019) novelizoval zákon o Policajnom zbore a Trestný poriadok. Touto novelou bola nahradená sekcia inšpekčnej služby Úradom inšpekčnej služby. Uvedené dôvody preukazujú, že jeho obhajoba postavená na primárnej námietke zákonnosti jeho trestného stíhania sekciou inšpekčnej služby, je plne opodstatnená a nemožno ju prehliadať tak, ako to urobil prvostupňový súd. Je neprípustné a neakceptovateľné, aby v právnom štáte bol obvinený v neistote, či je alebo nie je stíhaný orgánom na to oprávneným zo zákona, a či jeho trestná vec a rozhodovanie o jeho vine alebo nevine zostane na rozhodnutí súdu, ktorý zaujme právny názor, že predpis, v zmysle ktorého orgán, ktorý ho stíha, je súladný s právnymi predpismi vyššej právnej sily, resp. ústavou, alebo zostane na rozhodnutí súdu, sudcu, ktorý zaujme opačný právny názor, že súladný nie je. Nekompetentnosť ministra vnútra pri rozhodnutí zriadiť sekciu inšpekčnej služby v rozpore so zákonom, dlhodobá nečinnosť zákonodarného zboru prijať takú úpravu, ktorá by garantovala ústavou zaručené práva obvinených na zákonný a spravodlivý proces, nemôžu byť na ujmu jeho práv. Odsudzujúci rozsudok je už len z daného pohľadu nezákonný a neudržateľný.

V druhom rade namietal nezákonnosť rozhodnutí na použitie informačno-technických prostriedkov a z nich plynúce záznamy, na podklade ktorých bol uznaný za vinného. Nestotožňuje sa so záverom prvostupňového súdu, že tieto rozhodnutia a dôkazy sú zákonné, pričom tento záver vyslovil prvostupňový súd v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu, a v rozpore so záväzným pokynom odvolacieho súdu ich nevylúčil ako dôkazy. Sekcia inšpekčnej služby nebola oprávnená viesť trestné stíhanie voči nemu a taktiež nebola oprávnená žiadať o súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov a následne ich použiť. V zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. sú vymenované orgány oprávnené používať informačno-technické prostriedky (medzi nimi aj Policajný zbor), avšak v tom čase sekcia inšpekčnej služby nebola zriadená na Policajnom zbore. Naviac zásah nespĺňal ani požiadavku proporcionality, lebo na dosiahnutie cieľa neboli použité primárne miernejšie prostriedky. Presvedčivo nepôsobí argument prvostupňového súdu, že si na rozdiel od odvolacieho súdu zabezpečil celú utajovanú prílohu Krajského súdu v Bratislave, na základe čoho dospel k právnemu názoru na zákonnosť použitia týchto prostriedkov v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu. Prvostupňový súd pritom vo svojej argumentácii neuviedol žiaden dôkaz o tom, čo bolo predmetom žiadosti odvolacieho súdu vo vzťahu k utajovanej písomnosti Krajského súdu v Bratislave a aké listiny mu boli zapožičané, resp. či žiadosti odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené. Otázne vlastne zostáva, či nebolo niekým neoprávnené manipulované s utajovanými listinami, čím by sa mohol vysvetliť rozpor medzi konštatovaním odvolacieho súdu o rozsahu jemu zapožičaných listín a prvostupňovému súdu o rozsahu jemu zapožičaných listín.

V treťom rade namietal porušenie práva na rozhodovanie nestranným prokurátorom, na ktoré podrobne poukázal v záverečnej reči a s námietkou sa prvostupňový súd v rozsudku nevysporiadal. Dozorový prokurátor vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým členom senátu 6T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ako dôvod uviedol nesúhlas s podstatnými dôvodmi, pre ktoré tento senát zrušil rozsudok prvostupňového súdu. Žiadal, aby boli všetci členovia senátu vylúčení z rozhodovania v celom trestnom konaní v predmetnej veci. Dvaja dotknutí sudcovia reagovali na námietku rozsiahlym spôsobom, čo sa prejavilo aj v poradí druhom uznesení, ktorým bol napadnutý rozsudok zrušený. Na základe týchto vyjadrení bola potvrdená zaujatosť prokurátora, preto bol podaný návrh na jeho vylúčenie v danej trestnej veci. Prokurátor námietku zaujatosti očividne podal preto, aby docielil pridelenie veci inému senátu, ktorý sa stotožní s jeho právnymi názormi. Takáto kalkulácia so zmenou zákonného sudcu je neakceptovateľná a hrubo porušujúca práva obžalovaného. Prokurátor svojim postupom vedome, nezákonne a cielene zasiahol do jeho ústavných práv na zákonného sudcu, spravodlivý súdny proces, ako aj do rozhodovacej činnosti senátu najvyššieho súdu. Súd prvého stupňa nerešpektujúc dôsledne zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu a naopak, akceptujúc záverečný návrh na veci zaujatého prokurátora na uznanie viny obžalovaného a uloženie mu vysokého trestu odňatia slobody vo výmere 7 až 9 rokov, rozhodol rozsudkom pri nezmenených skutkových okolnostiach prípadu znovu odsudzujúcim rozsudkom. Poukázal na pochybenia prokurátora, ktoré majú preukazovať jeho nestrannosť (tieto boli podrobne rozvinuté vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora z 27. augusta 2017). Zaujatosti prokurátora nasvedčoval jeho záverečný návrh uznať obžalovaného za vinného a uložiť mu vysoký nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7-9 rokov, ktorý nemal nič spoločné so zákonnosťou posudzovania viny a zákonnými kritériami na ukládanie trestov, najmä pri porovnaní s I.V. Obhajoba preto navrhla, aby nadriadený prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry vylúčil prokurátora JUDr. Petra Jenčíka z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci pre jeho osobný pomer k prejednávanej veci. Samotný namietnutý prokurátor rozhodol o tejto námietke uznesením, sp. zn. VI/1 Gv 19/19/1000-19 z 30. marca 2020, ktorým sa nevyhlásil z trestného konania, pretože neexistujú pochybnosti o jeho nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, alebo obhajcovi, resp. k inej osobe. Preto podala obhajoba podnet špeciálnemu prokurátorovi, ktorý formalisticky bol vyhodnotený ako sťažnosť voči uzneseniu táto bola zamietnutá ako oneskorene podaná. V uznesení, v ktorom sa prokurátor nevyhlásil z konania bolo uvedené nesprávne poučenie, že „proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná“, ktoré však nebolo správne a nadriadený prokurátor zase nesprávne podnet vyhodnotil ako sťažnosť. Nadriadený prokurátor napriek tomu preskúmal, či objektívne nie je prokurátor vo veci zaujatý, ale zaujatosť nezistil, čím potvrdil falošnú solidaritu s napadnutým uznesením. Za daných okolností došlo nespochybniteľne k porušeniu základného práva obžalovaného na rozhodovanie nestranným prokurátorom a práva na spravodlivý proces.

V doterajšom konaní nebol produkovaný žiaden priamy dôkaz, ani rad nespochybniteľných nepriamych dôkazov, ktoré by ho usvedčovali z trestnej činnosti. Nejasné a neúplné zistenia vyvedené z obrazovo-zvukových záznamov, špecializovaný trestný súd nahradil po vzore prokurátora hypotetickými úvahami a domnienkami v jeho neprospech. Z týchto záznamov nevyplýva, že by on či už sám, alebo spoločne s obžalovaným (v súčasnom štádiu odsúdeným) Q. úplatok prijal, nechal si sľúbiť alebo úplatok žiadal. Úvaha o prijatí úplatku by z nich vyplývala nanajvýš vo vzťahu k obžalovanému Q.. Tieto záznamy sú pritom tak nekvalitné, že by neboli použiteľné, ani keby ich bolo možné považovať za dôkazy získané zákonne, pričom dva z nich ani nesúvisia so žalovanými skutkami a nemali ani tvoriť súčasť spisu. Za podstatnú vadu konania, ktorá predchádzala napadnutého rozsudku, považuje odmietnutie ním navrhnutých dôkazov súdom. Navrhoval vypočuť ako svedkov vyšetrovateľov Y. a K., príslušníka OO PZ Piešťany H. a ďalších 10 príslušníkov OO PZ Piešťany, žiadal zabezpečiť certifikát ku kamere použitej na vyhotovenie informačno-technických prostriedkov a zaistiť, kto ju inštaloval, zabezpečiť záznam zo služobnej vysielačky zo 17. októbra 2014. Súd všetky tieto návrhy odmietol s odôvodnením, že sa týkajú okolností nepodstatných pre jeho rozhodnutie a možno ich zistiť z iných, už skôr navrhnutých a vykonaných dôkazov. Týmito dôkazmi chcel objasniť okolnosti, za akých boli vykonané výsluchy vo veci vypočutých osôb, objasniť svoje pracovné výsledky a ich vplyv na jeho odmeňovanie, spôsob vybavovania podozrení z dopravných priestupkov inými príslušníkmi Policajného zboru, keďže v skutočnosti neexistuje predpis na presne taký postup, ktorý odprezentoval svedok X..

Výsluchom vyšetrovateľov Y. a K. chcel poukázať na to, že títo nepostupovali v súlade so zákonom pri vyšetrovaní tejto trestnej činnosti pri výsluchoch. Svedkovia vypovedali pod tlakom, preto sú tieto dôkazy nezákonné a súd na tieto nemal prihliadať. Výsluchom svedka H. chcel preukázať svoje tvrdenie, že v čase skutkov nemal pokutové bloky, služobný preukaz a iné pomôcky, lebo tieto odovzdal tomuto kolegovi, ktorý bol vtedy jeho nadriadeným a v zmysle interných predpisov nemal byť ani velený do služby. Výsluchmi ďalších 10 kolegov chcel dokázať skutočnosti svedčiace v jeho prospech, teda že počas služobného pomeru vykonával svoju právomoc zákonným spôsobom, plnil si svoje právomoci a nikdy neprijal, nežiadal a nedal si sľúbiť úplatok ako verejný činiteľ, ako aj iné dôležité skutočnosti ohľadom okolností objasňovania priestupkov a prijímania finančných hotovostí od kontrolovaných osôb. Predloženia certifikátu kamery, ktorá bola nainštalovaná do služobného vozidla sa domáhal preto, že necertifikovanou kamerou nie je prípustné vyhotovovať obrazovo-zvukový záznam na účely trestného konania a nekvalita záznamov je dôvodom pochybností o použití certifikovanej kamery. Záznamom zo služobnej vysielačky zo 17. októbra 2014 chcel preukázať, že sa nenachádzal v čase spáchania skutku na mieste uvedenom v obžalobe.

Obhajcovi JUDr. Kočanovi odvolal na druhý deň plnú moc, pretože sám uviedol, že pozná vyšetrovateľa Y., že bol jeho nadriadeným, v dôsledku čoho stratil k nemu dôveru a nemal istotu, že by ho obhajoval spravodlivo. Obhajcovi JUDr. Gavalcovi odvolal plnú moc, lebo zistil, že ho uviedol do omylu a následne nebol ochotný ho ďalej obhajovať. Zmiatol ho, keď mu navrhol uzavrieť dohodu o vine a treste s tým, že mu to neskôr vysvetlí, ale po tom, čo podpísal vyšetrovateľom napísanú výpoveď so svojím priznaním, vysvetlenie nedostal, následne odvolal aj svoju výpoveď urobenú proti jeho presvedčeniu. Obhajcu sa domáhal od vyšetrovateľa, ale keď videl jeho nezáujem, odmietol podpísať záznam o preštudovaní spisu. Keďže žil iba z dôchodku a nemohol si dovoliť plateného obhajcu, hľadal niekoho, kto by ho bezplatne zastupoval. Keď takú osobu našiel a prišiel s ňou na hlavné pojednávanie, nevedel, že tento musí byť zapísaný do zoznamu advokátov a tak zostal bez obhajoby. Ak súd uvádza, že o ustanovenie obhajcu požiadal až na začiatku jeho výsluchu pred súdom, žiadosti ktorej súd vyhovel a že aj sám predkladal potom návrhy na vykonanie dôkazov v rozsahu 9 strán, nemožno takúto argumentáciu o neporušení jeho práva na obhajobu brať ako náležitú. Súd totiž konal vo veci s obžalovaným bez obhajcu prvé dva dni, obžalovaný sa ako osoba neznalá práva nevedel náležite brániť, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu.

Počas hlavného pojednávania namietal výpoveď spoluobžalovaného s poukazom na to, že jeho výpovedi nenasvedčujú vykonané dôkazy ani inak nezákonné obrazovo-zvukové záznamy. Súd vo svojom rozsudku uviedol, že nemá dôvod neveriť obžalovanému Q. a jeho výpoveď hodnotil ako pravdivú. Argumenty súdu však neobstoja. Obžalovaný Q. mal veľmi silnú motiváciu urobiť všetko pre to, aby si vytvoril podmienky na to, aby bolo zo zákona prípustné uložiť mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby a teda aj podmieňný trest odňatia slobody. Vedel, že keď pomôže usvedčiť aj jeho, u ktorého obžaloba trpí dôkaznou núdzou, tak mu to pomôže pre uloženie podmieňného trestu. Ďalšou motiváciou Q. mohla byť aj obava z ďalšieho trestného stíhania na základe dvoch záznamov založených v spise. Tvrdenia Q. o údajne spoločne dohodnutom postupe (vybavovania priestupkov) nemá oporu v žiadnych dôkazoch a navyše pripúšťa aj rôzne alternatívy skutkového deja, ktoré nijak nenasvedčujú páchaniu trestnej činnosti. Napríklad ak sa zapojil do rozhovoru s priestupcom, čo malo byť podľa Q. dôkazom údajnej spoločnej dohody, sa udialo z celkom iných dôvodov a síce, že po 15 - ročnej praxi policajta už automaticky opakoval rovnaké vety zaužívané pri konverzácii s priestupcami. Súd túto jeho obranu neakceptoval a nepreverené tvrdenia Q. podopieral vlastnými hypotézami a domnienkami. Aj argumentácia súdu o delení peňazí z vybraných pokút je len hypotetická. Obrazovo-zvukové záznamy nezachytávajú v jednom súvislom celku odovzdanie peňazí vodičmi obžalovanému Q. až po údajné rozdelenie si práve týchto peňazí - takýto záznam predsa neexistuje.

Súd v súvislosti s výpoveďou obžalovaného Q. taktiež v rozsudku konštatuje, že z tejto výpovede vyplýva aj logický záver o údajnom vysokom stupni vzájomnej súhry, čo dokumentoval jeho slovami (E.) „niekedy sme chodili s inými číslami.. ako budeš za týmto...“. Súd taktiež uviedol, že im postačoval vzájomný očný kontakt alebo minimálne neverbálne gestá. Týmto má byť vyvrátená jeho obhajoba, že nikdy nežiadal ani neprevzal úplatok a je vraj logické, že takéto označenie prevzatej

hotovosti nepoužívali a že k preberaniu finančných prostriedkov od vodičov dochádzalo po verbálnych náznakoch a na základe vytvárania určitých situácií s predpokladaným vyústením do poskytnutia finančnej hotovosti kontrolovanými vodičmi. Išlo vraj o „modus operandi“ použitý u všetkých troch vodičov. Takéto hodnotenie skutkového deja odmieta, použitá citácia je vytrhnutá z kontextu a v predmetnej veci nič relevantné nedokazuje. Údajný modus operandi je len domnienkou súdu, ktorá nemá oporu v dôkazoch. Navyiac obrazovo-zvukové záznamy, ktoré sa netýkajú skutkov uvedených v obžalobe ani nemali byť založené v spise. Rovnako si súd nesprávne osvojil aj iné tvrdenia obžalovaného Q.. Pokiaľ obžalovaný Q. tvrdil, že závažné priestupky nebolo možné riešiť dohovorom, vodiča I. takto vyriešil, čo potvrdzuje záznam zo služby zo 17. októbra 2014, ktorý sám napísal a pri jeho mene sa nevedel vyjadriť, o koho podpis ide, lebo nešlo o jeho podpis (E.). Podľa jeho názoru si peniaze od I. nechal Q.. Tvrdenie o dohode ohľadom používania súkromnej kamery pri riešení dopravných priestupkov nie je pravdivé. Na používaní tejto kamery neboli spoločne dohodnutí, bola to iniciatíva Q., ako aj účel, ktorý tým sledoval a jemu to bolo ľahostajné. Q. ani nevedel povedať, kde si mali pokuty deliť, lebo použil slová „asi v aute“, „asi v kancelárii“. Súd výpovedi Q. uveril a na podporu uviedol svoje domnienky o tom, ako sa mali obaja obžalovaní dorozumievať, dotváral jeho slová vytrhnuté z kontextu do významu, aký ale v skutočnosti nemali a tým skĺzol do vyhodnocovania skutkového deja v rozpore s objektívnym skutkovým stavom.

Vo veci bol vypočutý svedok D. R., ktorý sa nestotožnil s tým, že prešiel na červenú, ale bol ochotný zaplatiť pokutu na mieste. V domnení, že platí pokutu, položil spolujazdcovi v policajnom vozidle dve 50 eurové bankovky, načo mu vodič jednu bankovku vrátil a spolujazdec mu vrátil doklady, pričom sumu 50 eur považoval za pokutu. Napriek pochybnosti, či tento vodič spáchal priestupok, bol v tom, že tento zaplatil pokutu 50 eur a túto si obžalovaný Q. aj vykáže. Jednu 50 euróvu bankovku vrátil vodičovi so slovami „netreba byť pažravý“, pretože vodič sa mohol sťažovať, ak si nebol vedomý prejazdu na červenú. Ak si obžalovaný Q. ponechal 50 eur, musel sa o tom s vodičom baviť mimo jeho prítomnosti pred príchodom do auta. To že ich svedok opoznal z obrazovo-zvukového záznamu nie je pravda, lebo tento svedok potvrdil na hlavnom pojednávaní, že ho pozná z výsluchu na inšpekcii v Bratislave. Z výpovede tohto svedka je zrejmé, že ho zo spáchania trestného činu nijak neusvedčuje, no napriek tomu súd túto výpoveď hodnotil ako hodnovernú, usvedčujúcu ho z trestného činu. Podľa súdu rýchlosť vrátenia dokladov svedkovi vo chvíli, keď mu vrátil 50 euróvu bankovku ani neumožňovala oficiálne riešenie priestupku. Faktom je, že vodič R. vypovedal, že Q. niečo písalo nejakých papierov, čo teda nevylučuje to, že aj keď doklady rýchlo vrátil, mohol Q. vodiča R. vyriešiť a vypísať pokutový blok, čo ale neurobil. Vo veci bol tiež vypočutý svedok W. M., ktorý mal byť spolujazdcom R., pričom tento reprodukoval slová R., že mal prejsť na červenú a zaplatil za to pokutu 50 eur. Tento svedok bol prokurátorom na hlavnom pojednávaní navedený na to, aby povedal, že vodičom zaplatená suma bola 50 eur. Ani tento svedok však jeho nijako neusvedčuje z prijatia tejto sumy ako úplatku.

Ďalej bol ako svedok vypočutý C.O.. Tento svedok vypovedal, že ohľadom skutku v bode 2/ obžaloby bol odsúdený za podplácanie, že po zastavení policajnou hliadkou, policajt - spolujazdec prišiel k jeho vozidlu a bol prekvapený, že je s ním aj manželka. Vyzval ho na predloženie dokladov a aby ho nasledoval k služobnému vozidlu. Jeho manželka zostala sedieť v aute. Policajt mu ukazoval, že je natočený na kameru, že nezastavil úplne na značke STOP. Keď videl, že ho chcú pokutovať navrhol, či by sa to nedalo za menej. Potom sa opýtali, či môže dať 50 eur, s čím súhlasil. Potom jeden z nich povedal „nechaj ho žiť za týchto 50“. Peniaze podával policajtovi spolujazdcovi, ktorý potom prestal vypisovať papiere a vrátil mu doklady. Doma zistil, že bloky od pokuty nedostal a manželka na to povedala, že prispel chlapcom na peknú večeru. K tejto výpovedi uviedol, že z obrazovo-zvukového záznamu je zrejmé, že svedok I. sám povedal „50-tku Vám môžem dať“, čiže nie je pravdou, že by sa ho jeden z členov hliadky opýtal, či môže dať 50 eur. Svedok na otázky prokurátora ďalej uviedol, že raz v W. na futbale prišla za ním kamarátka s tým, že má na telefóne svojho kamaráta, pána E., či by sa s ním mohol porozprávať. Vysvetlila, že je to ten policajt, čo mu dal pokutu. Do telefónu mu tento muž hovoril, aby tvrdil, že žiadne peniaze nedal, na čo on zareagoval, že či sa nehanbí, lebo on už je za to odsúdený, aby ho neotravoval. Napriek tomu, že súd túto výpoveď považoval za hodnovernú, poukázal na to, že kamarátka mu nepovedala, že má ísť o policajta, ktorý mu dal pokutu, ale vyjadrila sa, že mu dá jedného z policajtov, ktorý sa chce niečo spýtať. V tom čase už mal totiž potvrdené od svedkov W. a

R., že inšpekcia ich tlačila do výpovede a tento telefonát bol len preto, aby zistil, či aj tento svedok bol do výpovede tlačný zo strany inšpekcie. Svedok mu to potvrdil a tiež mu povedal, že ho tam vyšetrovatelia držali nasilu, aby ho donútili vypovedať. Z tohto dôvodu navrhol vypočuť vyšetrovateľov Y. a K., pretože má za to, že ich praktiky vyšetrovania vidno na zápisniciach, keď aj jemu zamietli návrh vykonať konfrontáciu so svedkami. Svedok I. bol odsúdený napriek tomu, že počas celého konania vypovedal, že platil pokutu a nie úplatok. Vypovedal, že obžalovaných nepozná a nebol zastavený v C. na D. ceste, ako je v rozsudku uvedené, ale niekde na tretej ulici. Pamätal si, že 50 eur podával spolujazdcovi a nevie kto ho zastavil, ani koľko policajtov. Svedok obrazovo-zvukový záznam videl prvýkrát až na súde, čiže ho nevidel ani vo svojej trestnej veci. On povedal vetu „nechaj ho žiť za tých 50“ len preto, aby sa svedok netrápil, keď navyš nebol úplne presvedčený, či naozaj priestupok spáchal. Nevedel, že Q. pokutu nezapiše, až zo záznamu zo služby sa dozvedel, ako bola pokuta vyriešená.

Svedok I. W. odoprel vypovedať. Boli mu však prečítané jeho výpovede z prípravného konania, podľa ktorých zaplatil 20 alebo 30 eur. Pre tento skutok mu bolo vznesené obvinenie, ktoré však bolo zrušené. Skutok týkajúci sa tohto svedka bol náležite objasnený. Výpovede svedka z prípravného konania nie sú jednoznačné, nevedel povedať, koľko peňazí vyberal z bankomatu a nie je ani dôkaz o tomto výbere, nevie kto peniaze prevzal a koľko, ani to, či mu boli vrátené. Súd sa nevysporiadal s tým, prečo nebolo proti nim zrušené obvinenie, keď bolo zrušené svedkovi W..

Svedok I. M. X., bývalý zástupca OO PZ Piešťany bol súdom opätovne vypočutý, pričom uviedol, že po službe sa spracováva záznam zo služby, ktorý obsahuje aj dosiahnuté výsledky zo služby. K predloženým inštruktážnym záznamom zo 6. októbra 2014 a 17. októbra 2014 uviedol, že veliteľom hliadky bol E.. Policajt vo výpovednej lehote nemá žiadne obmedzenia a môže byť velený do služieb. Ukladanie blokových pokút bez blokov predpisy ani zákon neumožňujú. Uviedol, že spoločnú službu s ním si vyžiadal Q.. Hliadka nezisťuje majetkové pomery priestupcu a ten nemá zákonný priestor na zjednávanie výšky pokuty. Ak s ňou nesúhlasí, môže požiadať o prejednanie v správnom konaní. Okolnosti, ktoré môžu ovplyvniť výšku pokuty, musí policajt vyhodnotiť ešte pred jej uložením. Pokutu dáva len jeden člen hliadky a ten ju aj vykazuje a v danom prípade mal pokutové bloky len Q.. Ak svedok vypovedal, že policajt vo výpovednej lehote nemá žiadne obmedzenia, zjavne nebol dobre informovaný, pretože podľa zákona o Policajnom zbore nie je zmienka o náhradnom služobnom preukaze a podľa interných predpisov, ak mal preukázateľne v tom čase odovzdaný služobný preukaz a odovzdané pokutové bloky, nemal byť vôbec velený do služby. Nemožno sa stotožniť s tvrdením svedka o ukladaní pokút, pretože priestupcovi sa vždy povedalo čoho sa dopustil, aká je pokuta za priestupok podľa sadzovníka a že výška pokuty sa ukladá vzhľadom k osobe páchatel'a a jeho pomerom, preto sa zisťuje jeho zamestnanie. On majetkové pomery ani nezisťoval, on zisťoval iba zamestnanie z dôvodu posúdenia výšky pokuty a v pokutových blokoch je kolónka zamestnanie. Do karty vodiča sa vždy nezaznamenávali priestupky a pokiaľ sa tak nestalo, nejde o zneužitie právomoci verejného činiteľa ani o korupciu. Aj nevydané pokutové bloky svedčia len proti Q.. S kým bude mať služby neriešil, lebo už mal podanú žiadosť do civilu. Priestupky on ani nemohol riešiť, lebo už nemal potrebnú výstroj, keďže túto odovzdal z dôvodu žiadosti odchodu do civilu. Nemohol byť preto dohodnutý s Q., kto bude riešiť priestupky, pretože bolo jasné, že ich môže riešiť iba Q.. Ten, kto rieši priestupok, je za neho aj zodpovedný. O tom, ako Q. vyhodnotil a zapísal priestupok do záznamu, nemal vlastne ani vedomosť. Výpoveď svedka X. nie je teda relevantná vo vzťahu k otázke jeho viny. Nepreukazuje, že by sa obžalovaný dopustil žalovaných skutkov.

K prehratiu obrazovo-zvukových záznamov uviedol, že súd vykonal prehratie 5 záznamov, z ktorých 3 sú predmetom obžaloby a 2 sa nevzťahujú ku žiadnemu zo skutkov obžaloby. Tieto dva záznamy, u ktorých nebola zistená totožnosť vodičov, boli prehraté podľa rozsudku súdu za účelom posudzovania celkových okolností prípadu. Obžalovaný má však za to, že aj keby boli vykonané zákonne, čo vzhľadom k vyššie uvedenému neboli, vo vzťahu k obžalovanému nemajú žiadnu výpovednú hodnotu. Zábery na jeho osobu u skutkov, ktoré sú predmetom obžaloby, nepreukazujú ani to, že by ho prijal a ani to, že by úplatok žiadal, ani to, že si ho dal sľúbiť, ani to, že by ho prijal a ani to, že by sa s finančnou hotovosťou prijímanou Q. delil. Zábery nie sú kvalitné, nie je možné identifikovať ani peniaze ako také, ani prípadne ich nominálnu hodnotu, pričom dva obrazovo-zvukové záznamy nemajúce so

žalovanými skutkami nič spoločné, sú vážnym nedovoleným zásahom do jeho práva na súkromie a poslúžili v skutočnosti len na ďalšie, ničím nepodložené domnienky súdu o údajnom „modus operandi“. Skutki z týchto záznamov boli „zostrojené“ za pomoci dohadov a účelovej výpovede Q.. Nie je pravdou, že by mal dominantné postavenie, lebo vždy len sedel vo vozidle a mal vždy jedno sluchátko v uchu a je preukázané, že na riešení priestupkov Q. nebol nijako zainteresovaný. Pri riešení priestupkov nemal posledné slovo, ako uvádza súd, pretože ak zasiahol do rozhovoru Q. s priestupcom, tak len preto, aby mu tento nedal vyššiu pokutu a teda nemal na mysli úplatok. Ak vyslovil vetu „netreba byť nenažraný“, myslel tým to, že netreba nasilu dávať vysokú pokutu. Prezentačné skutkové deja súdom, ktorý je odlišný od deja ním vysvetľovaného, nie je akceptovateľné bez opory v iných dôkazoch a takéto iné dôkazy produkované neboli.

K záznamu týkajúceho sa vodiča R. súd uviedol, že podľa neho je nesporné, že bol dominantnejší pri vybavovaní priestupku. Argumenty na ktoré súd poukázal však nenasvedčujú žiadnej súvislosti s trestnou činnosťou a aj keď sa javilo súdu, že bol dominantnejší to ešte neznamená, že tak konal s úmyslom spáchať trestný čin. Nič nie je na tom, že velil „ten je náš, blikaj, húkaj, a vystrel už“. Taktiež nie je nič na tom, že svedkovi uviedol, aké sú sadzby za priestupok v blokovom konaní a v správnom konaní. Potom čo vrátil 50 - eurovú bankovku vodičovi a vzápätí Q. mu vrátil doklady je iba domnienkou súdu, že takto by nekonali bez vzájomnej dohody. Rýchlosť vrátenia dokladov, bola len rýchlosťou jeho kolegu Q., pričom o kolegovo spracovanie priestupku sa nestaral, niekedy sa veci spracovávali aj na oddelení, pričom Q. mal na papieriku pred sebou, viditeľnom aj na videu, zapísané údaje a záznam si napokon vypísal. Nie je pravdou, že nemal slúchatka v ušiach, lebo na každom zázname sú viditeľné. Aj slová, ktoré adresoval Q. „že netreba byť pažravý a že o 20 minút ho to môže inak trápiť“, si súd vysvetlil po svojom, pretože on tým myslel pokutu, o ktorej hovoril aj sám svedok. Ani slová „čo ideme ešte vyskúšať?“ bola vysvetľovaná v jeho neprospech, avšak išlo iba o domnienky súdu, pretože mal na mysli, či idú kontrolovať ďalších priestupcov. Opakovane teda súd vyslovoval iba samé domnienky o priebehu skutkového deja.

K záznamu týkajúceho sa vodiča I. súd uviedol, že sa podieľal na riešení priestupku rovnocenne so spoluobžalovaným Q., pri ktorom tento používal aj videokameru. Obžalovaný (E.) vraj neprejavil prekvapenie z použitia tejto kamery, aktívne komunikoval s I., keď mu vysvetľoval závažnosť priestupku a možnosť zadržania vodičského preukazu a mal dať pokyn Q. vykázat priestupok v zázname zo služby dohovorom, na čo mu Q. odvetil, že môže. Ale takáto jeho účasť nenasvedčuje tomu, že sa mal podieľať na spáchaní trestného činu korupcie. Opäť ide len o domnienku súdu na základe zlého vyhodnotenia jeho vyjadrení. Ďalej súd skonštatoval, že v tento deň bol posledný deň v službe a že ďalšími slovami adresovanými Q. si bol vedomý toho, že stratou jeho ako partnera v hľadke príde o možnosť takéhoto riešenia priestupkov a bude musieť žiť len zo služobného príjmu. Opäť však išlo len o dohady súdu a umelé dotváranie viet.

K záznamu týkajúceho sa vodiča W. mal súd za to, že celý priebeh riešenia priestupku zachytáva záznam. Hoci má v ľavom uchu sluchátko, aktívne sa údaje zapája do riešenia priestupku a reaguje na vodiča, pričom odsúhlasuje uzavretie prípadu za 20 eur. Na zázname je však vidieť, že odsúhlasenie prípadu za 20 eur hovoril Q. so slovami „takto za dvadsať, dobre?“. Súd uviedol, že Q. z prevzatej bankovky 20 eur a 10 eur, 10 eurovú bankovku vrátil svedkovi, ktorý sa mal vyjadriť, aby si to „nechal na kofolu“, ale napokon si ju svedok vzal. Ani toto konštatovanie súdu nezodpovedá záznamu. Vôbec nie je na ňom vidno čo si vzal Q. a dokonca ani to, čo vrátil. Po vete svedka „nechajte na kofolu“ Q. odpovedá, že „to asi nie“, z čoho vyplýva, že nechcel brať úplatok a peniaze a doklady vrátil vodičovi tak, ako to aj uviedol vo svojej prvej výpovedi. Podľa súdu je údajne viditeľné, že si tieto peniaze delia po 10 eur a že on sa vyjadril, že svedok je v pohode a priestupok nie je treba vykázat v zázname zo služby, čo napokon ani vykázané nebolo. Na zázname však vôbec nie je vidno, že by si peniaze delili. Tento dôkaz (záznam) ani nekorešponduje s výpoveďou svedka, ktorý sám nevedel uviesť, aké peniaze poskytol. Svedok bol navyše v prípravnom konaní do výpovede dotlačený a zrejme aj to bol dôvod, prečo bolo jeho obvinenie zrušené a následne nebolo opätovne vznesené. Na zázname nie je vidno žiadne bankovky, ktoré by boli identifikovateľné a ak aj mohlo dôjsť k deleniu nejakých peňazí krátko po prevzatí finančnej hotovosti, nedokazuje to, že by malo ísť o delenie úplatku. Na hlavnom pojednávaní

svedok odpovedal neurčito, čím utrpela výpovedná hodnota tejto výpovede a nie je použiteľná pre objektívne rozhodnutie súdu. On Q. povedal, aby ho zapísal, že to nestojí za 30 sekúnd roboty, čo ale súd už neuviedol.

K jeho dominantnému postaveniu v hliadke uviedol, že Q. bol ten, ktorý si žiadal služby spoločne s ním a riešil priestupcov, od ktorých preberal finančnú hotovosť a vyhotovoval záznamy zo služby a nie on. Slovmi „či je pripravený, keby sa nikto nenašiel“ myslel niekoho, s kým by robil Q. dozor v cestnej premávke, lebo to už nikto na oddelení nechcel robiť. Slová „húkaj, trúb“ nepreukazujú žiadnu jeho dominanciu, ale iba to, že konal na základe zákona. Nemal dôvod byť prekvapený z používania vlastnej kamery, keďže aj iní policajti používali svoje vlastné pomôcky. Ak sa mal vyjadriť „s akými číslami chodili domov“, tak rozhodne nemal na mysli úplatky, ale odmeny za dobré výsledky v práci.

Ohľadom odsúdenia svedka I. poukázal na to, že zo samotného rozsudku, ale ani z celého spisu 4T/33/2015 nevyplýva, komu mal dať svedok I. úplatok a dokonca ani to, o koľko člennú hliadku sa malo jednať. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že skutok bol vraj zistený operatívno - pátracou činnosťou a na druhej strane je tam uvedené, že skutok mal byť zistený z použitia informačno-technických prostriedkov. Zistenie skutku dvojakými spôsobmi zakladá dôvodnú pochybnosť o zákonnosti získania dôkazu o trestnom čine svedka. Navyše, celé odsúdenie javí známky nezákonnosti. Keď v jeho prípade súd schválil dohodu o vine a treste, hoci vo svojej veci, ako v tejto trestnej veci sa nepriznal k daniu úplatku, opakoval a zdôrazňoval viackrát, že pokutu platil. Podľa tohto spisu nevedel stotožniť policajtov tvoriacich predmetnú hliadku. Je teda daná dôvodná pochybnosť, že neboli splnené zákonné podmienky na schválenie dohody o vine a treste, preto súd nemal jeho vinu (E.) opierať o tento dôkaz.

S ohľadom na uvedené je toho názoru, že jeho trestné stíhanie trpí takými vadami, pre ktoré nebolo možné ho uznať vinným zo skutkov kladených mu za vinu obžalobou pre podstatné vady konania, ktoré výrokom o vine a treste predchádzali. Špecializovaný trestný súd opätovne nesplnil záväzné pokyny odvolacieho súdu, v dôsledku čoho došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odlišným od právneho názoru odvolacieho súdu, v rámci ktorých stíhanie obžalovaného sekciou inšpekčnej služby posúdil ako stíhanie zákonným orgánom a za zákonné posúdil aj rozhodnutia na použitie informačno-technických prostriedkov a dôkazy na základe nich obstarané. Spornú problematiku nevyriešil ani ústavný súd, na ktorý sa Špecializovaný trestný súd obrátil. Takýmto trestným stíhaním obžalovaného došlo k závažnému porušeniu zásady zákonného procesu vyjadrenej v § 2 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá nadväzuje na čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky napriek tomu, že zákonnosť stíhania je výslovne garantovaná aj v Ústave Slovenskej republiky a obsahovo sa prekrýva s garanciou spravodlivého procesu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základným slobôd. V predmetnej veci došlo aj k porušeniu základného práva na rozhodovanie nestranným prokurátorom, ktorý v dôsledku zaujatosti sa snažil pozbaviť obžalovaného práva na zákonného sudcu v odvolacom konaní, namiesto toho, aby dohliadol na zákonnosť trestného konania.

K základným právam účastníka konania, obsahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí aj právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. Ak je konanie v rozpore s procesnými zásadami, súd porušuje ústavnoprávne princípy. V napadnutom rozsudku sa súd týmito zásadami neriadil, ak nepristúpil k plneniu záväzných pokynov odvolacieho súdu dôsledne a nevysporiadal sa náležite s námietkami a vyjadreniami obžalovaného. Svoje rozhodnutie oprel iba o výpoveď obžalovaného Q., ktorej hodnovernosť sa snažil podporiť iba domnienkami a hypotézami. Obžalovaný má právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Napadnutý rozsudok je arbitrárny. Postupom súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, keď na základe sporného skutkového stavu veci bol uznaný za vinného v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“.

S ohľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-1T/35/2016 z 1. mája 2021 a podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil

napadnutý rozsudok a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného s poukazom na § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. Gv 112/14/1000 zo 16. decembra 2016, pre všetky tri skutky v nej uvedené.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že tresty uložené obžalovanému Q.M. sú neprimerane nízke vzhľadom k závažnosti jeho konania a na jeho postoj k prejednávanej veci. Najmä pokiaľ ide o výšku uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky uviedol, že súd správne vyhodnotil, že u obžalovaného neprevažujú poľahčujúce ani pritvrdzujúce okolnosti. Zákonná trestná sadzba, v rámci ktorej je možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody, je v rozmedzí 5 -12 rokov. Súd mu pritom uložil trest vo výmere 3 rokov, čo je hlboko pod dolnú hranicu trestnej sadzby s odôvodnením, že sú v tomto prípade splnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, z dôvodu časového odstupu od spáchania skutkov, ako aj z dôvodu, že sa mu narodilo štvrté dieťa. Uloženie trestu v rámci zákonnej trestnej sadzby sa preto zdalo súdu neprimerane prísne. S uvedenou argumentáciou sa nestotožňuje, pretože časový odstup od spáchania skutkov nie je až natoľko vzdialený, aby uloženie nepodmienečného trestu nemalo výchovný účinok. Zároveň v konaní nedochádzalo k prietahom v konaní ani na strane orgánov činných v trestnom konaní, ani súdov. Okolnosť, že sa obvinenému narodí dieťa, taktiež nemožno samu o sebe považovať za okolnosť odôvodňujúcu mimoriadne zníženie trestu.

Ako je zrejmé zo skutkov obžaloby, obžalovaný spáchal pokračovací korupčný trestný čin a zneužil právomoc verejného činiteľa nie iba v jednom osamostatnenom prípade, ale až v troch prípadoch a to v priebehu dvoch spoločných služieb s odsúdeným I.V. Je teda zrejmé, že sa u neho nejednalo o akési jednorazové skratové konanie, ale o pravidelnú činnosť a zdroj nelegálnych príjmov. Tým jeho konanie vykazuje vysokú závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť. Preto trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov považuje za neprimerane nízky a neplniaci jednu zo základných funkcií ukladania trestov, ktorou je zásada vyjadrená v § 34 ods. 1 Trestného zákona a teda okrem iného aj generálnu prevenciu. Uložený trest v dostatočnej miere neodráža závažnosť konania, ktorého sa dopustil, ani postoj obžalovaného, ktorý sa k trestnej činnosti nepriznal a svoje konanie dosiaľ neolutoval. Na primerané morálne odsúdenie páchatel'a je preto potrebné uloženie trestu odňatia slobody s vyššou výmerou a bez použitia mimoriadneho zníženia. Nie je možné súhlasiť ani s uloženým peňažným trestom, ktorý je skôr iba symbolický.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa uložených trestov obžalovanému Q.M. zrušil a uložil mu trest odňatia slobody v rozsahu 7 až 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest vo výške 1000,- eur a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu štátnej služby príslušníka Policajného zboru v trvaní 5 rokov.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, pričom uviedol, že sa s týmto odvolaním nestotožňuje a ide iba o ďalší dôkaz porušenia jeho práva na rozhodovanie nestranným prokurátorom a práva na spravodlivý proces. Dôvody, na ktoré poukazuje prokurátor, sú len ďalším prejavom jeho extrémnej zaujatosti pre jeho pomer k veci a zjavne už aj prejavom zaujatosti voči jeho osobe. Súd riadne a náležite odôvodnil svoje rozhodnutie o uložení trestu a prokurátorovi nič nebránilo, aby si túto argumentáciu súdu osvojil. Prokurátor však evidentne odvolanie podal len preto, že ho podal aj obžalovaný, čomu nasvedčuje to, že ho podal až deň po podaní odvolania obžalovaným a dôvody jeho odvolania zase preukazujú, že účelovo hľadal argumenty v jeho neprospech, ktoré však neobstoja. Prokurátor účelovo prezentuje názor, že odstup štyroch rokov od spáchania skutkov po vydaní rozsudku je krátka doba na aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona. Na súd sa riadne dostavoval a počas uplynulých 4 rokov viedol riadny život a tiež riadny rodinný život. Narodenie štvrtého dieťaťa nie je „samo o sebe automaticky okolnosťou odôvodňujúcou mimoriadne zníženie trestu“, ale tak tomu podľa odôvodnenia rozsudku ani nie je. Súd okrem iného poukázal aj na § 34 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého trest má postihovať páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Obžalovaný má 4 deti, z toho 3 maloleté. Z troch skutkov mali údajne

úplatky predstavovať spolu sumu 120,- eur, preto nemožno súhlasiť s tvrdením prokurátora o mimoriadne vysokej závažnosti a spoločenskej nebezpečnosti. To, že sa niekto neprizná a neľutuje svoj skutok nie je medzi príťažujúcimi okolnosťami, preto nemožno akceptovať prokurátorom navrhovaný trest. V ostatnom zotrval na svojom odvolaní a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako v ňom uviedol.

* * *

Primárne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) zdôrazňuje, že predmetná vec bola pôvodne pridelená senátu 6T zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálik a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, ktorý rozhodol uznesením, sp. zn. 6To/6/2017 zo 14. novembra 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku, § 322 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k obžalovanému Q.M. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo vzťahu k obžalovanému I.V. zostal predmetný rozsudok zo 4. júla 2017 právoplatný, keďže tento na hlavnom pojednávaní konanom 10. apríla 2017 postupom podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutkov uvedených v obžalobe a súd toto jeho vyhlásenie podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal.

Druhýkrát bola predmetná vec, po rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu, pridelená senátu 1T (pôvodne 6T) zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálik a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Piovarsyho (zastupujúci člen senátu 1T z dôvodu neobsadenosti senátu 1T tretím sudcom, úradný záznam na č. l. 1032), ktorý rozhodol uznesením, sp. zn. 6To/7/2019 z 26. februára 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku, § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Opatrením č. 17, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2020 z 3. novembra 2020 v bode III. písm. a) je uvedené, že z dôvodu zániku funkcie sudcu [čl. 147 ods. 2 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a § 18 ods. 2 písm. b) a ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.] sa zo zoznamu predsedov senátov trestnoprávneho kolégia vypúšťajú JUDr. Štefan Michálik a JUDr. Gabriela Šimonová.

V poradí tretíkrát bola predmetná vec predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie 12. júla 2021. V zmysle čl. IV. ods. 4 písm. c) Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola vec pridelená náhodným výberom senátu 3T a to z dôvodu, že ani sudca spravodajca (JUDr. Michálik), ani väčšina pôvodného senátu (JUDr. Michálik a JUDr. Šimonová) v danom čase už nepôsobili na najvyššom súde.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a po vykonaní takto vymedzeného prieskumu dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného Q.M. je dôvodné, ale z iných dôvodov, ako uviedol v odvolaní a odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Podľa § 324 Trestného poriadku, ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech

niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech. Rovnako rozhodne v prospech obžalovaného, ktorému je na prospech dôvod, na ktorého základe rozhodol v prospech zúčastnenej osoby.

Zo spisového materiálu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa, ČVS: SKIS-456/OISZ-V-2014 z 26. septembra 2014, bolo podľa § 199 ods.1, ods. 2 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopúšťajú príslušníci Policajného zboru podliehajúci pod Obvodné oddelenie Policajného zboru Piešťany na tom skutkovom základe, že

- v čase výkonu služby v služobnom obvode Obvodného oddelenia Policajného zboru C. minimálne od augusta roku 2014 sa ku škode Krajského riaditeľstva Policajného zboru U. obohacujú tým spôsobom, že pri plnení úloh vyplývajúcich z ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore zastavujú a kontrolujú vodičov, ktorí sa dopustili priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za ktoré im formálne ukladajú vysoké pokuty, prípadne im uvádzajú, že im bude zadržaný vodičský preukaz a následne po komunikácii o týchto sankciách od týchto vodičov prijímajú úplatky v rôznych finančných sumách za to, že si nesplnia povinnosť v zmysle § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a v zmysle § 84 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a zistený priestupok riadne nezdokumentujú a nevykonajú žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu, pričom takto získanú finančnú hotovosť si ponechajú pre vlastnú potrebu.

Uznesením, ČVS: SKIS-456-OISZ-V-2014 z 19. marca 2015, bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie Q.M. a nstržm. I.V. v bode 1/ za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 2/ a 3/ za pokračovací zločin prijímanie úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1. v C. na Y. ceste dňa 6. októbra 2014 v čase o 12.10 hod., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom D. R., ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. Q. S., ev. č. U., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu;

2. v C. na ulici T. U. dňa 17. októbra 2014 v čase o 15.17 hod., potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 20 ods. 1, ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom C.O., nar. XX. I. XXXX, ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. Q. Q., ev. č. C., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu;

3. v C. na Y. ceste dňa 17. októbra 2014 v čase o 17.48 hod., potom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom I. W., nar. XX. Z. XXXX, ktorý jazdil na motorovom vozidle zn. D. B., ev.

č. H., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 20,-€ za to, že uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali v rozpore s § 58 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 33/2019 vyplýva:

I. Na rozdiel od postupov použitých vo fáze trestného konania „pred začatím trestného stíhania“, ktoré sa môžu týkať podozrenia zo spáchania skutku v minulosti alebo (aj) takého predpokladu do budúcnosti, uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 a 3 Trestného poriadku môže vyvolať účinky podľa odseku 5 naposledy označeného ustanovenia, len ak sa vzťahuje na skutok (vrátane čiastkového útoku doposiaľ páchaného pokračovacieho trestného činu v zmysle § 10 ods. 16 Trestného poriadku), ktorý sa už stal (bol dokonaný nastaním následku); to platí aj ak po dokonaní naďalej pretrváva páchanie trvajúceho trestného činu udržiavaním protiprávneho stavu (s limitom prerušenia jednoty hmotnoprávneho, resp. kvalifikačného skutku podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona). Ak trestný čin nebol alebo doposiaľ nie je dokonaný, môže byť trestné stíhanie začaté aj pre prípravu zločinu alebo pokus úmyselného trestného činu (§ 13, § 14 Trestného zákona), keďže tieto vývojové štádiá sú (už) kvalifikovateľné ako trestný čin. Pri vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 až 3 Trestného poriadku) rovnako musí byť daný retrospektívny pohľad na spáchaný skutok, okrem toho sa navyše vyžaduje opis skutku už na úrovni jeho vecnej časopriestorovej nezameniteľnosti s iným skutkom a (v rovine dôvodného podozrenia) aj identifikácia osoby páchatel'a (oproti voľnejšiemu opisu skutku pri začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku a len rámcovému zameraniu podozrenia pri použití dôkazných postupov pred začatím trestného stíhania). Vyššie uvedeným záverom konvenujú aj účinky podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku, ktoré znamenajú nepotrebnosť formálneho začatia trestného stíhania, ale až pri rozširovaní obvinenia (už obvinenej osoby) pre ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu; také rozšírenie v sebe integruje aj začatie trestného stíhania pre dotknutý skutok, pokiaľ už vo vzťahu k nemu nebolo trestné stíhanie začaté skorším uznesením.

II. Ustanovenia o postupoch pred začatím trestného stíhania majú vo vzťahu k ustanoveniu § 206 ods. 1 Trestného poriadku povahu osobitného ustanovenia v tom zmysle, že formuláciu „na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania“ je potrebné vyložiť extenzívne, teda tak, že podkladom pre vznesenie obvinenia (a dôkazniv trestnom konaní) môžu byť aj skutočnosti zistené postupmi pred začatím trestného stíhania, ustanovenými Trestným poriadkom (týka sa to aj informácií, ktoré môžu byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, zistených postupmi podľa zákona č. 166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov). Podkladom pre vznesenie obvinenia (pre skutkový, právny a personálny záver podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku) môžu byť teda dôkazné informácie zistené postupmi podľa Trestného poriadku po začatí trestného stíhania, zistené takými (dôkazne využiteľnými) postupmi podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (označeného vyššie) pred začatím trestného stíhania, zistené trestným oznámením, ako aj mimodôkazné informácie zistené (v kontexte § 199 ods. 2 a § 206 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku rovnocenne s trestným oznámením) „inak“ a zistené postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku. Rovnaké informačné zdroje (okrem dôkazov vykonávaných už po začatí trestného stíhania) sú podkladom pre skoršie samostatné začatie trestného stíhania (len „vo veci“), ku ktorému dochádza postupom podľa § 199 ods. 1 až 4 Trestného poriadku.

III. Zákonný postup „pred začatím trestného stíhania“ je aplikovateľný podľa úpravy jednotlivých osobitných ustanovení Trestného poriadku s nielen informačnou, ale aj procesnou, resp. dôkaznou relevanciou (18 prípadov upravených medzi ustanoveniami § 89 a § 155 Trestného poriadku). Postup pred začatím trestného stíhania môže byť zameraný na objasňovanie a dokazovanie činu, ktorý sa už stal, pokiaľ zistené skutočnosti doposiaľ neumožňujú sformulovať skutok aspoň podľa kritérií § 199 ods. 3 Trestného poriadku - môže teda ísť aj o podozrenie z páchania trestnej činnosti určitého druhu (rámcovo zamerané podozrenie označené v druhom odseku bodu I.); také podozrenie sa z povahy veci

týka aj ďalších čiastkových útokov už sčasti trestným stíhaním pokrytého pokračovacieho trestného činu. Nie je vylúčený ani predpoklad spáchania konkrétneho činu v budúcnosti, resp. zameranie rámcového podozrenia do budúcnosti (typicky pre „monoskutkovú“ aj rámcovú alternatívu zamerania postupu do budúcnosti bude použitý napr. agent, odpočúvanie, sledovanie, obrazovo-zvukové záznamy). Retrospektívne ani pro futuro však nemôže ísť o výlučne preventívny, abstraktné odôvodnený postup, prípustný je len postup na základe konkrétnych informácií o trestnoprávne relevantných skutočnostiach alebo pre ne priamo iníciačných okolnostiach. Kombinácia postupu po začatí trestného stíhania a pred začatím trestného stíhania (najmä v postupnosti minulosť - po, budúcnosť - pred) je možná. Bez ohľadu na uvedené, pri ďalších (aj budúcich) čiastkových útokoch toho istého pokračovacieho trestného činu nie je pre ich dokazovanie bariérou požiadavka „súčasného vedenia trestného konania v inej trestnej veci“ v zmysle § 113 ods. 9, § 114 ods. 7, § 115 ods. 7, § 118 ods. 7 Trestného poriadku, a dotknutými postupmi zistené informácie budú na tieto skutky vždy dôkazne použiteľné (s limitom prerušenia jednoty hmotnoprávneho, resp. kvalifikačného skutku podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona). Mimoprocesný postup na odhaľovanie trestnej činnosti podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o PZ“ (na ktorý nie je potrebná pôsobnosť policajta podľa § 10 ods. 8 a 10 Trestného poriadku) môže byť popri postupe pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku (teda počas už vedeného trestného konania) použitý, len ak nemá v Trestnom poriadku obsahový ekvivalent, použiteľný aj pred začatím trestného stíhania (napr. popri odpočúvaní podľa § 115 Trestného poriadku možno sledovať osobu na základe úpravy § 113 Trestného poriadku, nie však podľa § 39 ods. 1 zákona o PZ - teda bez príkazu prokurátora alebo sudcu pre prípravné konanie, možno však požadovať informácie od osôb podľa § 17a zákona o PZ, nakoľko výsluch svedka podľa Trestného poriadku sa vykonáva až po začatí trestného stíhania).

IV. Pri posudzovaní zákonnosti a procesných účinkov rozhodnutia, návrhu na rozhodnutie alebo postupu v konaní (orgánom s pôsobnosťou na taký prieskum podľa Trestného poriadku) je relevantný vecný obsah predmetu dotknutého prieskumu, nie formálne označenie jeho názvu a právneho podkladu.

Z uvedeného stanoviska vyplýva nasledovné:

Podľa § 199 odsek 1 veta prvá až tretia Trestného poriadku, ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu.

Podľa § 199 odsek 2 Trestného poriadku policajt postupuje primerane podľa odseku 1, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia.

Podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia... .

Z kontextu ustanovení § 199 a § 206 Trestného poriadku, podporených aj uvedeným stanoviskom vyplýva, že vzniesť obvinenie osobe dôvodne podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu možno len pre skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie. Opakom vyjadrené, nemožno vzniesť obvinenie osobe podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu pre iný skutok, než pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie (možno pritom, ak to dôkazná situácia umožňuje, jedným uznesením začať trestné stíhanie a súčasne vzniesť obvinenie - § 206 odsek 2 Trestného poriadku).

Základným východiskom k vedeniu trestného stíhania určitého skutku, ako trestného činu, je retrospektívny pohľad. To znamená, že trestné stíhanie možno viesť len pre čin (predbežne bez osoby podozrivej z jeho spáchania - § 199 Trestného poriadku, alebo súčasne už aj s obvinením takej osoby - § 206 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5 Trestného poriadku), ktorý sa už stal (ku ktorému už došlo, resp. bol

už spáchaný). Tejto premise zodpovedá v samotnom jej základe znenie ustanovenia § 199 ods. 3 Trestného poriadku: „Uznesenie začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, o aký trestný čin v tomto skutku ide, a to jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona. ...“. Z uvedeného vyplýva, že vo výroku uznesenia vydaného podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku musí byť uvedený skutok, ktorý sa už stal (došlo k nemu) a musí byť opísaný minimálne v podobe uvedenej v § 199 ods. 3 Trestného poriadku.

Ak súčasne dochádza aj k vzneseniu obvinenia osobe podozrivej zo spáchania činu (§ 206 ods. 2 Trestného poriadku), musí byť pri opise skutku zároveň splnené kritérium jeho nezameniteľnosti s iným skutkom (§ 206 ods. 3 Trestného poriadku), ktoré pri začatí trestného stíhania len „vo veci“ zákon výslovne nepožaduje. Taká výslovná požiadavka (nezameniteľnosti) je v naposledy uvedenom prípade (najprv samostatné začatie trestného stíhania, až potom vznesenie obvinenia) prítomná až pri vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), pričom (samozrejme) aj pri druhom z popísaných vzájomne nadväzujúcich krokov ide o retrospektívny pohľad na skutok.

V posudzovanej trestnej veci uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru z 26. septembra 2014 (o začatí trestného stíhania) nepochybne skutkovo popisuje trestnú činnosť bližšie nezistenej skupiny príslušníkov Policajného zboru podliehajúcich pod Obvodné oddelenie Policajného zboru Piešťany, do ktorej typovo nepochybne zapadá aj protiprávne konanie obžalovaných, pre ktoré im bolo vznesené v danej trestnej veci obvinenie dňa 19. marca 2015.

Uznesenie o začatí trestného stíhania však skutkovo pokrýva len trestnú činnosť, ktorá mala byť páchaná pred začatím trestného stíhania, t. j. pred dňom, resp. najneskôr v deň 26. septembra 2014. Nemôže sa vzťahovať (trestné stíhanie nemožno začať pro futuro) na trestnú činnosť spáchanú neskôr, až po začatí trestného stíhania, a to ani za predpokladu, že existuje podozrenie, že podozrivá osoba pokračuje (alebo udržiava protiprávny stav) v trestnej činnosti aj po začatí trestného stíhania.

Začatie trestného stíhania má svojim účelom vytvoriť rámec pre objasnenie trestnej činnosti, na ktorú sa skutkovo vzťahuje uznesenie o začatí trestného stíhania a pre zistenie jej páchatela a na ten účel pre zabezpečenie dôkazov použiteľných v trestnom konaní. V rámci procesu zabezpečovania dôkazov pritom nemožno vylúčiť zistenie spáchania aj skutkovo inej trestnej činnosti, na ktorú sa uznesenie o začatí trestného stíhania nevzťahovalo. V takom prípade je však nevyhnutné aj vo vzťahu k nej začať trestné stíhanie.

V posudzovanom prípade orgány prípravného konania po začatí trestného stíhania (vo veci) využili vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov (v zmysle § 114 Trestného poriadku) vo vzťahu k príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany za účelom zabezpečenia obrazovo-zvukových záznamov (ako dôkazu) dokumentujúceho spôsob vedenia blokového konania voči priestupcom na úseku cestnej premávky, z nezákonnosti ktorého boli podozriví, teda pre zdokumentovanie len „možnej, resp. predpokladanej“ a nie v minulosti spáchanej trestnej činnosti, i keď obdobnej povahy, ako pre ktorú bolo vo veci začaté trestné stíhanie, keďže už z využitia obrazovo-zvukových záznamov bolo zrejmé, že ide o dôkazný prostriedok nespôsobilý objasniť ich trestnú činnosť časovo spreď obdobia začatia trestného stíhania (teda z minulosti), ale má byť použitý na získanie dôkazu o ich povahou obdobnej (aj v súčasnosti predpokladanej) trestnej činnosti, a to priamo pri jej páchaní.

Použitie obrazovo-zvukové záznamy preukazovali spôsob prejednávania priestupkov na úseku cestnej premávky v blokovom konaní (v tom čase) podozrivých príslušníkov Policajného zboru voči priestupcom, ku ktorým došlo 6. októbra 2014 a 17. októbra 2014 a ktoré boli následne dôkazným podkladom pre vznesenie obvinenia.

Skutky, ktorých sa mali obžalovaní dopustiť 6. októbra 2014 a 17. októbra 2014 tak boli novými (resp. ďalšími) skutkami, na ktoré sa skutkovo nevzťahovalo a ani nemohlo vzťahovať uznesenie o začatí

trestného stíhania z 26. septembra 2014. Pre tieto skutky preto nebolo začaté trestné stíhanie a na tom podklade im ani nemohlo byť zákonným spôsobom vznesené obvinenie tak, ako bolo vznesené 19. marca 2015.

Výetrovateľovi teda v posudzovanej trestnej veci nič nebránilo tomu, aby pre posudzované skutky zo 6. októbra 2014 a 17. októbra 2014 začal trestné stíhanie, pretože ním zabezpečený dôkaz - obrazovo - zvukové záznamy o spôsobe vybavovania priestupkov v tom čase podozrivými príslušníkmi Policajného zboru (obžalovanými), spôsobom odporujúcim zákonu pri výkone svojej právomoci, umožňoval záver o ich podozrení zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom prijímania úplatku a bol by tak procesne použiteľným dôkazom v procese ich trestného stíhania za tieto skutky.

Odvolačí súd na podklade uvedeného konštatuje, že absencia zákonného začatia trestného stíhania pre skutky, pre ktoré obžalovaným v posudzovanom trestnom konaní bolo vznesené obvinenie, je v aktuálnom štádiu trestného konania (v odvolacom konaní) neodstrániteľnou podstatnou procesnou chybou trestného konania. Absencia, a preto nezákonnosť začatia trestného stíhania sa prenáša (v zmysle teórie plodov otráveného stromu) aj na následné vznesenie obvinenia obžalovaným a ďalšie v trestnom konaní vykonávané procesné úkony, ako aj na obžalobu a napadnutý rozsudok súdu I. stupňa.

Uvedený stav tak v aktuálnom štádiu trestného konania spôsobuje absolútnu dôkaznú núdzu vo vzťahu k samotným skutkom, pre ktoré sú obžalovaní de facto (avšak nie de iure) trestne stíhaní, čoho nevyhnutným dôsledkom z pohľadu odvolacieho súdu bolo zrušenie napadnutého rozsudku a oslobodenie obžalovaných (aj za použitia § 324 Trestného poriadku, v ktorom je vyjadrená zásada beneficium cohaesionis) spod obžaloby podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku, bez relevance hodnotenia ďalších v konaní (postihnutom uvedenou procesnou chybou) vykonaných dôkazov, resp. posudzovania dôvodnosti ďalších odvolacích námietok oboch odvolateľov.

Na tom podklade, inak ako nedôvodné nebolo možné hodnotiť odvolanie prokurátora proti výroku o treste napadnutého rozsudku.

Na základe uvedeného najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.